

49. И као што је Вавилон учинио да падну побједени Израелјевци, тако ће пасти у Вавилону побједени све земље.

50. Који узекосте од мача, идите, не стојте; помињите Господа из далека, и Јерусалим нека вам је у срцу.

51. Посрамисмо се, што чуждо руц, стапа попаде лице наше, што туђини уђоше у светињу дома Господњег.

52. За то, гле, каду дани, говори Господ, кад ћу похорити резане ликове његове, и по свој земљи његовој јечаће равненици.

53. Да се Вавилон и на небо поше, и на висини да утврди славу своју, доћи ће од мене на њ затирачи, говори Господ.

54. Чује се велика виена из Вавилона, и велик полом из земље Халдејске.

55. Јер Господ затири Вавилон, и укида у њему велику врелу, и вади ће њихови бучаји као велика вода, виена ће се њихова раздијетати.

56. Јер дође на њ, на Вавилон, затирач, јунаци се његови заробиле, дугови се њихови потраше; јер је Господ Бог који плаћа, доиста ће плаћати.

57. Опоиђу кнезове његове и мударце његове, војводе његове и властеле вјешњем сном и не ће се пробудити, говори цар, којему је име Господ над војскама.

58. Онако вели Господ над војскама: широки задови Вавилонски са свијем ће се расколнати, и висока врата његова отгем ће се спалити, те ће људи бити узлауд радилци, и народи се трудили за огњ.

59. Ријеч што заповједи пророк Јеремија Сераји сину Ниррије сина Масидина, кад пође од Седекје цара Јудина у Вавилон четврте године царовања његова; а Сераја бјеше главни поштењник.

60. А Јеремија написа у једну књигу све зло које шћаше доћи на Вавилон, све ове ријечи што су написане за Вавилон.

61. И рече Јеремија Сераји: кад дођеш у Вавилон, гада гледај и прочиташ ове ријечи;

62. И реци: Господе, ти си говорио за ово мјесто да ћеш га затрти да ни-

ко не живи у њему, ни чојез не живиче, него да је пустош до вијека.

63. А кад прочиташ ову књигу, вежи камен за њу, и оцај је у Египат.

64. И реци: тако ће потонути Вавилон и не ће се подигнути ода сада које ћу пустити на њ, и она неће изнемоћати. Довде су ријечи Јеремијине.

ГЛАВА 52.

Двадесет и једна година бијаше Седекји кад поче царовати, и царова једнаест година у Јерусалиму. Матери му бјеше име Амутада кћи Јеремијина, из Ливне.

2. Он чиниаше што је зло пред Господом са свијем како је чинио Јоаким.

3. Јер од гњева Господњег збој се Јерусалиму и Јуди, те их одоаци испред себе. А Седекја се одметну од цара Вавилонскога.

4. И тако девете године његова царовања, десетого дана дође Навуходносор цар Вавилонски са својом војском својом на Јерусалим; и стадоше у обз под њим, и начинише опкопе ово њега.

5. И град би опкољен до једанаесте године царовања Седекјина.

6. И деветого дана четвртога мјесеца наста велика глад у граду, те народ земаљски немаше хљеба.

7. Тада град би проваљен, и војници сви побјегоше и изидоше из града ноћу на врата између два зида уз врт царев, а Халдејци бијаху свуда око града; и отидоше путем кпустињи.

8. Али војска Халдејска потјера цара, и стигоше Седекјину у пољу Јерихонском, а сна војска што бијаше с њим разбеже се од њега.

9. И ухватише цара и одведоше га к цару Вавилонском у Ривлу у земљи Ематској; и онда је му суди.

10. И покла цар Вавилонски синове Седекјине на његове очи, и све кнезове Јудине покла у Ривли.

11. И Седекји ископа очи, и свезав га у двоје вериге једене одведе га цар Вавилонски у Вавилон и метну га у тамницу, *ада оста до смрти своје.*

12. А десетого дана петого мјесеца године деветнаесте царовања Навуходносора цара Вавилонскога дође у Јерусалим Невузардан заповједник

стражарски, који служаше цару Вавилонском.

13. И повали дом Господњи и дом царски и све долове у Јерусалиму; све велике куће попали огњем.

14. И све задове Јерусалимске ухвати развали сва војска Халдејска околу развали свих заповједничких стражарских.

15. А народ сиромашни и остатак народа што оста у граду, и пребеге што пребегоше к цару Вавилонском, и остали прости народ, одведе Невузардан заповједник стражарски.

16. Само од сиромашнога народа у земљи остави Невузардан заповједник стражарски који ће бити винограђари и ратари.

17. И ступове мједене што бијаху у дому Господњем, и подножја и море мједено које бијаше у дому Господњем, иклатише Халдејци, и мјда од њих однесоше у Вавилон.

18. И лонце и лончате и виљушке и котлиће и кадонице и све судове мједене којима служашу, узеше.

19. И умиваонике и кљешта с котлићима и лонцима и свијетљацима и кадоницама и чапаша, што год бијаше златно и што год бијаше сребрно, узе заповједник стражарски.

20. Два ступа, једно море, и дванаест волова мједених што бијаху под подножјима, што начини цар Соломон за дом Господњи, не бјеше мјере мједи од свијех тјех судова.

21. А ступови бијаху сваки од осамнаест лаката у висину, а у наоколо од сваки дебео и шупаљ;

22. И овога на њему бијаше оглавлје мједено, и оглавлје бјеше високо пет лаката, и плетеница и шипци ово оглавлја, све од мједи; тако бијаше и други ступ са шипцима.

23. И бијаше деведесет и шест шип-

пака са сваке стране; свега шипака на плетеници у наоколо бијаше сто.

24. Узе заповједник стражарски и Серају првога свештеника и Софонју другога свештеника, и три вратара.

25. А из града узе једнога дворанина, који бијаше над војницима, и седдам људи који стајаху пред царем, који се нађоше у граду, и првога писара војничкога, који пописиваше народ по земљи у војску, и шездесет људи из народа земаљскога, који се нађоше у граду.

26. Узе их Невузардан заповједник стражарски и одведе к цару Вавилонском у Ривлу.

27. А цар их Вавилонски поби и погуби у Ривли у земљи Ематској. Тако би пресељен Јуда из земље своје.

28. Ово је народ што га пресели Навуходносор: седам године три тисуће и двадесет и три Јудејца.

29. Године осамнаест Навуходносорова пресели из Јерусалима осам стотина и тридесет и двије душе;

30. Године двадесет треће Навуходносорова пресели Невузардан заповједник стражарски Јудејана седам стотина и четрдесет и пет душа; свега четири тисуће и шест стотина душа.

31. А тридесет седме године од како се зароби Јоаким цар Јудин, дванаестого мјесеца, двадесет петого дана, Евил-Меродах цар Вавилонски исте године зацарив се извади из тамнице Јоакима цара Јудина.

32. И мјено говори с њим, и нађе-сти му пријесто више пријестола других царева који бијаху код њега у Вавилону.

33. И промијени му хаљине тамничке, и он јејаше свагда с њим свега вијека својега.

34. И хрпа му се једнако даваше од цара Вавилонскога сваки дан свега вијека његова до смрти његове.

ПЛАЧ ЈЕРЕМИЈИН.

ГЛАВА 1.

Ћу народима, глава међу земљама попаде под данак!

2. Једнако плаче ноћу, и сузе су му

на обрамља, нема никога од свијех који га љубљаху да га потрпје, сви га пријатеља његови изневјерише, постане му непријатељи.

3. Исели се Јуда од жене и љутога родства; седи међу народима, не налази мира; сви који га гонили стиглоше га у Гесану.

4. Путови Сионски туже, јер нико не иде на празник; сва су врата његова пушта, свештеници његови уздишу, дјевојке су његове жалосне, и сам је јадан.

5. Противници његови посташе гласна, непријатељства је његовијем добро; јер га Господ уприједи за мноштво закона његова; дјеца његова иду у ропство пред непријатељем.

6. И отида од кћери Сионске сва слава њезина; кнезови су њезини као једени који не налазе паше; иду немобилни пред онијем који их гони.

7. Опомиње се Јерусалим у мучи својој и у јаду свом свијех млина што је имао од старине, кад пада народ његов од руке непријатељево а никога нема да му поможе; непријатељи гласају га и смилу се престанку његову.

8. Тешко сатрпјени Јерусалим, за то поста као нечиста жена; сви који су га поштовали презиру га, јер видишеш голотињу његову; а он уздише, и окреће се натраг.

9. Нечистота му бјеше на скутовима; није мислио на крај свој; као је зачу- до а нема никога да га потрпјеши. Погледај, Госноде, муку моју, јер се непријатељ понио.

10. Непријатељ посеже руком на све драге ствари његове, и он гледа како народи улазе у светињу његову, за које си заповједио: да не долазе на сабор твој.

11. Сав народ његов уздише тражећи хљеба, дају драгоцјене ствари своје за јело да окријене душу. Погледај, Госноде, и види како сам поништен.

12. Зар вал није стадо, сви који пролазите овуда? погледајте и видите, има ли бола какав је мој, који је жени допао, којим ме уништили Господ у дан жестокога гњева својега.

13. С васине пусти огач у кости моје, који их освоји; разале мрежу поглама мојима, обори ме назнако, пустиши ме, те по вас дан тужим.

14. Свезан је руком његовом јарам од гријеха мојих, усукани су и добоше ми на врат; обори силу моју; предаде ме Господ у руке, из којих се не могу подигнути.

15. Полази Господ све јунаке моје усред мене, сазна на ме сабор да потре младиће моје; као гроађе у ками изагна Господ дјевојку кћер Јудину.

16. За то ја плачем, очи моје, очи моје лију сузе, јер је далеко од мене утјешитељ, који би окријешо душу моју; синови моји пропашоше, јер нагледа непријатеља.

17. Сион шири руке своје, нема никога да га трпјеши; Господ заповједи за Јакова, те га опколише непријатељи; Јерусалим поста међу њима као нечиста жена.

18. Праведан је Господ, јер се супротих заповјести његовој; чујте, сви народи, и видите бол мој; дјевојке моје и младићи моји отидоше у ропство.

19. Звах пријатеље своје, они ме преварише; свештеници моји и старјеници моје помријеше у граду тражећи хране да окријене душу своју.

20. Погледај, Госноде, јер ми је тута, утроба ми се ускочебала, срце се моје преврће у мени, јер се много супротих; на пољу учини ме сиротом мач, а код куће сама смрт.

21. Чују гаје уздишем, али нема никога да ме потрпјеши; сви непријатељи моји чуше за несрећу моју и радују се што си то учинио; доврешен дан који си огласио, те ће они бити као ја.

22. Нема изађе преда те сва злоба њихова, и учини као што си учинио мени за све гријехе моје; јер је много уздаха мојих и срце је моје жалосно.

ГЛАВА 2.

Како обастрије Господ облаком у гњеву свом кћер Сионску! сврже с неба на земљу славу Израјилеву, и не опомену се подножја ногу својих у дан гњева својега!

2. Господ потр немилице све станове Јаковљеве, развали у гњеву свом градове кћери Јудине, и на земљу обори, оскврни царство и кнезове његове.

3. Обори у жестоком гњеву сав рог Израјилу, обрати натраг десницу своју од непријатељства, и распали се на Јакова

15. Пљескају рукама над тобом сви који пролазе, звижде и машу главом за кћеру Јерусалимском; то ли је град, за који гонораху да је права љепота, радост свој земљи!

16. Разваљују уста на те сви непријатељи твоји, звижде и шкргућу зубима говорећи: прожаријесмо; ово је доиста дан који чекасмо; дочекасмо, видјесмо.

17. Учини Господ што научи, испури ријеч своју, коју каза одавна; разори немилице, и развесели тобом неприятеља, подиже рог противницима твојима.

18. Виче срце њихово ка Господу: зиде кћери Сионске, прољевај потком сузе дан и ноћ, не дај соби мира, и зјеница она твојета да не стаје.

19. Устани, вичи об ноћ, у почетку страже, прољевај срце своје као воду пред Господом, подижи к њему руке своје за душу дјенце своје која обавиру од глади на угловима свијех улица.

20. Погледај, Госноде, и види, коме си овако учинио. Еда ли жене једу пород свој, дјенцу коју носе у наручју? еда ли се убија и поклао не жалећи.

21. Леже на земљи по улицама дјеца и старци, дјевојке моје и младићи моји падоше од јача, побрио си их у дан гњева својега и поклао не жалећи.

22. Сазнао си као на празник стра- споднега нико не утече нити оста. Ко- хоте моје од свуда, и у дан гњева Го- споднега нико не утече нити оста. Ко- непријатељ мој побди.

ГЛАВА 3.

Ја сам човјек који видијех муку од пружа гњена његова.

2. Одведе ме и оправи ме у таму а не на видјело.

3. Само се на ме обраћа, обраћа руку своју по вас дан.

4. Учини, те ми остарије тијело и кожа, потр кости моје.

5. Зазида ме, и отпочи ме жућу и муком.

6. Посади ме у таму као умрле одавна.

7. Ограда ме да не изађем, и метну на ме тешке окове.

као огач пламени, који прожари све око себе.

4. Натезе лук свој као непријатељ, подиже десницу своју као прогнивик, и лоби све што бјеше днаго очима; на шагвор кћери Сионске просу као отањ јуношћ свој.

5. Господ поста као непријатељ; потр Израјилу, потр све дворе његове, раско- јуношћ жалост и јад.

6. Развали му ограду као врт; потр мјесто састањива његовијем; Господ вриде у забрав на Сиону празнике и бани цара и свештеника.

7. Одбаци Господ олтар свој, омазе на светињу своју, предаде у руке непријатељима зидове двора Сионских; стаде их вика у дому Господњем као на празник.

8. Господ научи да раскопа зид кћери Сионске, растеже уже, и не одврати руке своје да не затре, и ојадни оп- коп и зид, изнемошше скуча.

9. Утопуше у земљу врата њезина, полами и потр пријеворнице њезине; родима су; закона нема, и пророци њезини не добијају утваре од Господа.

10. Старјеници кћери Сионске сједи на земљи и муче, посуле су прахове главу и принасмале костријет; обориле су к земљи главе своје дјевојке Јерусалимске.

11. Инчиљеше ми очи од суза, утроба се моја ускочебала, просипа се на земљу јетра моја од погибли кћери народа мојега, јер дјеча и која сисају обамиру на улицама градским.

12. Говоре мајерама својим: гаје је жито и вино; обамиру као равеници на улицама градским, и испуштају душу своју у наручју мајера својих.

13. Кога ћу ти узети за свједока? с чим ћу те изједначити, кћери Јерусалимска? како ћу ти прилику наћи, да те утјешим, дјевојко, кћери Сионска? јер је несрећа твоја велика као море, ко ће те испиједити?

14. Пророди твоји пророковаше ти лаж и безумље, и не откриваше безаконја твојета да би одвратили ропство твоје; него ти казиваше утваре лажне и које ће те потрпати.

8. Кад вичем и вапљем, одбија молитву моју.
9. Загради путеве моје тесанијем каменом, и преврати стазе моје.
10. Поста ми као медвед у засуди, као лав у потоци.
11. Помете путеве моје, и раздрије ме, и уништи ме.
12. Начеже лук свој, и метну ме стрижелу за биљку.
13. Устријели ме у бубреге стрижелана из туд својега.
14. Постах подсмјех свеу народу својему и пресма њихова по вас дан.
15. Насити ме горчином, оноји ме пеленом.
16. Поломи ми зубе камењем, ували ме у пешо.
17. Удаљо си душу моју од мира, забравих добро.
18. И рекох: пронаде сила моја и надање моје од Господа.
19. Опомени се муче моје и јада мојега, пелена и жучи.
20. Душа се моја опомиње без престана, и понизила се у мени.
21. Али ово напомињем срцу својему, те се надам:
22. Милост је Господња што не изгубисмо се свијем, јер милосрђа његова није нестало.
23. Понавља се свако јутро; велика је вјера твоја.
24. Господ је дио мој, говори душа моја; за то ћу се у њега уздати.
25. Добар је Господ онама који га чекају, души, која га тражи.
26. Добро је мирно чекати спасење Господње.
27. Добро је човјеку носити јарам за младости своје.
28. Сам ће сједјети и мучати, јер Бог метну бреме на њ.
29. Метнуће уста своја у прах, еда би било надања.
30. Подметнуће образ свој ономе који га бије, биће сит срамоте.
31. Јер Господ не одбацује за свагда.
32. Јер ако и уничији, опет ће се и смиловати ради мноштва милости своје.
33. Јер не мучи из срца својега ни дивљедн синова човјечијих.
34. Кад газе погази све сужење на земљи,

62. Што говоре они који устају на ме и што намишљају против мене по вас дан.
63. Види, кад сједашу и кад устају, ја сам им пресма.
64. Плашти им, Господе, по дјелима руку њиховијех.
65. Подјаш им упорно срце, пролетство своје.
66. Гони их гњевом, и истријеби их испод небеса Господњих.

ГЛАВА 4.

Како потамне злато, промијени се често злато? камење је од светиње разметнуто по угловима свијех улица.

2. Драги синови Сионски, цијењени као земљани судови, као дјело руку догчаревљих!

3. И звијери истичу сисе своје и доје млад своју, а кћи народа мојега поста немилостива као ној у пустињи.

4. Језик дјетету које сиса приону за грао од мајки; дјеча нишу хљеба, а нема никога да им доми.

5. Који јеђаху послатнице, гину на улицима; који одрашоте у скерлегу, ваљају се по буншћу.

6. И кар који допаде кћери народа мојега већи је од пронасти која допаде Содому, који се загр у часу и руке се не забавише око њега.

7. Назиреји њезни бјеху чистији од свијета, бјељи од млијека; тјјело им бјеше првеније од Драгога камења, глатки као сафир.

8. А сада им је лице црње од угља, не познају се на улицима; кожа им се прилицила за кости, осушила се као дрво.

9. Боље би онима који су побјигени мачем него онима који мру од глади, који издишу убијени од несташине рода земаљскога.

10. Својим ружама жене жалостиве кукаше дјену своју, она им бише храна у погубил кћери народа мојега.

11. Назирин Господ гњев свој, изми жестоки гњев свој, и распали огањ на Сиону, који му прождрије темеље.

12. Не би вјеровали царски земаљски и сви становници по васиљеној да ће непријатељ и противник ући на врата Јерусалимска.

13. *Али би* за гријехе пророга његовијех и за безаконја свештеника његовијех, који прољеваху крв праведничку усред њега.
14. Дутаху као слијенци по улицима, ваљајући се крвљу, које не могу да се не дотну халјинама својим.

15. Одступите, нечисти, вичу им, одступите, одступите, не додијевате се ничега. И одлазе и скитају се; и међу народима се говори: не ће се више станити.

16. Гњев Господњи раскија их, не ће више погледати на њих; не понуђују свештеника, нијесу жалостиви на старце.

17. Већ нам очи ипчиљеше изгледајући помоћ залудну; чекасмо народа који не може избавити.

18. Вребају нам кораве, да не можемо ходити по улицима својим, принаши, дође крај наш.

19. Који нас гонеше, брјаху лакипи од орлова небеских, по горама нас гонеше, у пустињи нам засједаше.

20. Динаше носдара наших, поимазане Господњи, за којега говорасмо: да ћемо живјети под сјеном његовијех међу народима, узхвати се у јаме њихове.

21. Радуј се и весели се, кћери Едомска, која живиш у земљи Јзу! доћи ће ти до тебе чаша, опићеш се, и открићеш се.

22. Срши се кар за безаконје твоје, кћери Сионска; не ће те више водити у ропство; походиће твоје безаконје, кћери Едомска, откриће гријехе твоје.

ГЛАВА 5.

Опомени се, Господе, што нас задеси; погледај и види срамоту нашу.

2. Нашледство наше привали се туциницима, домови наши иностранцима.

3. Постасмо сироте, без оца, магере наше као удовице.

4. Своју воду пијемо за новце, своја дрва купијемо.

5. На врату нам је јарам, и тоне нас; уморени немамо одмора.

6. Пружасмо руку к Мисирцима и Асирцима, да се наситимо хљеба.

7. Оци наши згријешисе, и нема их, а ми носимо безаконја њихова.

8. Робови нам господаре, неча никога да избави из руку њиховијех.
9. Са страхом за живог свој од мача упустити доносимо себи хљеб.
10. Кожа нам поцрње као пећ од жуте глади.
11. Страмоте жене на Сиону и дјевојке по градовима Јудинијем.
12. Кнезове вјештају својим рукама, не поштују лица старачкога.
13. Младиће узимају под жрвње, и дјена падају под дрвима.
14. Стараца неча више на вратима, ни младића на пречању.
15. Неста радости срцу нашем, игра наша претвори се у жалост.
16. Паде вјенац с главе наше; тешико нама, што згријешисмо!
17. С тога је срце наше жалосно, стога очи наше потамвеше,
18. Са горе Сиона, што опустје, и лицице иду по вој.
19. Ти, Господе, остајеш до вјеска, пријесто твој од кољена до кољена.
20. За што хоћеш да нас заборавиш до вјеска, да нас оставиш за дуго?
21. Обрати нас, Господе, к себи, и обратимо се; понови даће наше како бијаху прије.
22. Јер еда ли ћеш нас са свијем одбаци и гњевити се на нас веома?

КЊИГА ПРОРОКА ЈЕЗЕКИЈА.

ГЛАВА 1.

- Године тридесете, мјесеца четвртога, петога *Ана*. кад бијаш међу робљем на ријечи Хевару, отворише се небеса, и видјех утваре Божје.
2. Петога *Ана* тога мјесеца, пете године од како се зароби цар Јоаким,
3. Дође ријеч Господња Језекиљу синову Вузјену, свештенику, у земљи Халдејској на ријечи Хевару, и ондје дође рука Господња над њ.
4. И видјех, и гле, славн вјетар долажаше од сјевера, и велик облак и отањ који се разгоријеваше, и ово њега свјетлост, а и сред отња као јака свјетлост;
5. И сред њега још као четири животиње, које на очи бијаху налик на чојека;
6. И у сваке бијаху четири лица, и четири крила у сваке;
7. И ноге им бијаху прале, а у стопу бијаху им ноге као у телета; и сивењаху као углађена мјед.
8. И руке им бијаху човјечије под крилама на четири стране, и лица им крила бијаху на четири стране.
9. Састављена им бијаху крила једно до другога, и не окретаху се идући, него свака иђаше на према се.
10. А лице бијаше у све четири стране човјечије и лице лавово с десне стране, а с lijeве стране лице волујско и лице орлово у све четири.
11. И лица им и крила бијаху различена овог; у сваке се два крила стављаху једно с другим, а два покриваху им тијело.
12. И свака иђаше право на према се; иђаху куда дух иђаше, и не окретаху се идући.
13. И на очи бијаху те животиње као живо угљевље, гораху на очи као свијеће; тај отањ пролажаше између животиња и свјетљаше се, и из отња излажаше муња.
14. И животиње трчашу и враћаху се као муња.
15. И кад гледах животиње, гле, точак један бијаше на земљи уза снагу животињу према четири лица њихона.
16. Обличјем и направом бијаху токови као боје хрисолитове, и сва четири бијаху једнака, и обличјем и направом бијаху као да је један точак у другом.
17. Кад иђаху, иђаху сва четири свијењаху као углађена мјед.
18. И наплаци им бијаху високи странахота; и бијаху наплаци пуни очију у наволоду у сва четири.
19. И кад иђаху животиње, иђаху и токови уз њих; и кад се животиње подизаху од земље, подизаху се и токови.
20. Куда дух иђаше, онамо иђаху, и

- подизаху се токови према њима, јер дух животињски бјеше у токовима.
21. Кад оне иђаху, иђаху и они; и кад оне стајашу, стајашу и они; и кад се оне подизаху од земље, подизаху се оне према њима, јер дух животињски бјеше у токовима.
22. А над главами животињама бијаше као небо, по виђену као криста, страшно, ваздистро овог над главами њиховијем.
23. А под тијем небом бијаху им крила пружена, једно према другом, а два крила сваког покриваху тијело.
24. И чујаш хуку крила њиховијех кад иђаху као да бјеше хука велике воде, као глас смеотуђага и као граја у оному; и кад стајашу, спуштаху крила.
25. И кад ставиш спуштаху крила, чујаше се глас овог из неба, које бијаше над главами њиховијем.
26. И овог на оному небо што им бијаше над главами, бијаше као пријесто, по виђену као камен сафир, и на пријестоу бијаше по облику као чојек.
27. И видјех као јаку свјетлост, и у оному унутра као отањ наволоду, од бедара горе, а од бедара доље видјех као отањ и свјетлост око њега.
28. Као дуга у облаку кад је киша, тава на очи бијаше свјетлост у наволоду. То бијаше виђење славе Божје на очима; и кад видјех, падох на лице своје, и чух глас некога који говораше.

ГЛАВА 3.

- И рече ми: сине човјечи, поједи што је пред тобом, поједи ову књигу, па види, говори дому Израљеву.
2. И отвориш уста, и заложити ме оному књигом.
3. И рече ми: сине човјечи, нахрани трбух свој, и пријева своја напуни оном књигом коју ти дадох. И поједи, и бјеше ми у устима саатка као мед.
4. За тијем рече ми: сине човјечи, иди к дому Израљеву, и говори им моје ријечи.
5. Јер се не шаљеш к народу непознатога језика и неразумљива говора, него к дому Израљеву.
6. Не к многим народима непознатог језика и неразумљива говора, којима ријечи не би разумио; к њима да те пошљем, послушали би те.
7. Али дом Израљев не ће те послушати, јер не ће мене да послушају; јер је сав дом Израљев тврда образа и упорна срца.
8. Ето дадох теби образ тврд према њихову образу, и чело тврдо према њихову челу.
9. Као камен дијаманат, тврђе од стижене дадох ти чело; не бој их се, није те плаши од њих, за то што су дом одметнички.
10. По том рече ми: сине човјечи, све ријечи моје што ћу ти говорити пријми у срце своје и слушај ушима својим.
11. Иди к робљу, к синовима народа својега, и говори им и реци им: тако

ГЛАВА 2.

- И рече ми: сине човјечи, устави на ноге да говорим с тобом.
2. И уђе у ме дух кад ми протвори, и постави ме на ноге, и слушах онога који ми говораше.
3. И рече ми: сине човјечи, ја те шаљем к синовима Израљевијем, к народима одметничким, који се одметнуше мене; они и опи њихови бише ми неферни до овога дана.
4. К синовима тврда образа и упорна срца шаљем те ја, па им реци: тако вели Господ;
5. И послушали или не послушали, јер су дом одметнички, нека знају да је пророк био међу њима.
6. И ти, сине човјечи, не бој их се бити се бој њиховијех ријечи, што су